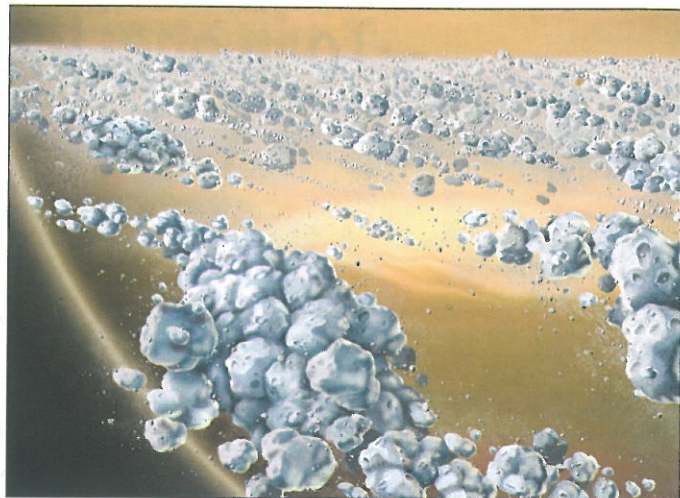

Levo: Del Saturnovih kolobarjev, posnetih z bližine v naravnih barvah (vir: NASA). Desno: Med Saturnovimi kolobarji (vir: NASA/JPL/University of Colorado).

ugotoviti razdalje med njimi. Z Zemlje jih zato vidimo zlite v skoraj enakomerno zapolnjeno telo kolobarjastega videza. To mnenje se v bistvu ni spremenilo do danes. Proti koncu 18. stoletja so iz teleskopskih opazovanj že ugotovili, da je kolobar sestavljen iz več koncentričnih kolobarjev.

Pozneje so z raziskovanjem podrobnosti v zgradbi Saturnovega kolobarja skoraj prenehali. Odkrivanje podrobnosti je za astronome postalo nekako nezanimivo. Na novo pa so jih obudila sporočila iz obeh vesoljskih sond Voyager, ki sta se leta 1981 zelo približali Saturnu in iz neposredne bližine snemali kolobar. Voyagerjeve in poznejše

raziskave so pokazale, da Saturnov kolobar ni sestavljen samo iz nekaj deset kolobarjev, ampak iz več sto. Tudi Cassinijeva ločnica ni prazna vrzel – luknja, kot so včasih domnevali, temveč polna številnih temnih in drobnih teles, ki se oblikujejo v temne kolobarje. To je le drobec zgodbe o tej zanimivi vesoljski tvorbi Osončja. V bistvu smo prikazali nekaj raziskovalne vneme v času 17. stoletja, ko so si astronomi zelo prizadevali, da bi odkrili, kaj se skriva ob Saturnu, hkrati pa obelodanili, kdo je v teh opazovalnih prizadevanjih zmagal in tako za vse večne čase postal slavni odkritelj Saturnovega kolobarja.